

Heinä - elo...

Heinäkuun viimeinen yö, elokuun ensimmäinen aamu!

Se liittyy kaikki Kesälääni, mutta nämä kaksi kesäistä käsitettä kokiesani olin kaupungin ja Kesälän välillä, pyörän selässä, enkä siis voinut kirjoittaa. Ajatella kuitenkin saatoin ja minä annoin ajatuksen lennellä vapaasti, koska oli lääniä sen lennellä — avaruutta kolmeen suuntaan: oikealla meri, muualla lakeus, yläpuolella taivas.

Heinäkuuta oli tuoksu, joka täytti ilman, elokuuta kultaiset läikät harmaanvihertävässä maisemassa. Heinä oli korjattu ja lehmät makailivat ja seisoskelivat hiljaisina niitetyillä rantanurmilla kuin joissain Munsterhjelmin tai Holmbergin tauluidylleissä. Pari hevosta seisoi kaulakkain niinkuin hevoset tapaavat seistä ja niin hiliaa tummapintaisessa yössä, että pyöräilijä oikein hätkähti kohdalle jouduttuaan, kun toinen raudikoista kohotti hienopiirteistä päätään. Meri lepäsi rannoilta tyvenenä, sillä ranta oli tuulen päällä, mutta merenselkä huokui raskaasti. Niin, heinät oli tehty, heinäkuu eletty, kesä ... no, elokuun aamun valkenemisen ensimmäiset merkit näkyivät itäisellä taivaanrannalla ja elokuuta, kesän täyteläistä satokautta, edustivat silmien ohitse vierivät kypsyneet viljapellot.

Yhtäkkiä jäin ihmettelemään valon syttymistä kedontakaisen talon idänpääikkunaan. Sitten välähti valo vierisestäkin talosta, tuolta ja jälleen tuolta, syttyivät navetat ja kartanot, keudun laiteilla. Katsoin taakseni ja pilkahtivat tuleen tuikut saunaikkunoissakin ikäänkuin täyssähköisyys vallitsisi näitä rantakyliä ja kaikkialla samanaikaisesti kuin hälytyksestä olisi noustu aamukahvin keittoon. Mutta valot syttyivät ja sammuiivat, niinkuin joku ahomainen "sammuta sinä, minä sytytän" olisi liikkunut laitaiset, violetit ja kaikkien näiden ihnäin taas kerran punaiset, siniset, kelmeelliset yhdistelmät yläpuolella metsän, joka vähitellen kaartui minusta yhä enemmän oikealle, kunnes, yhdeksänkymmenen asteen tienmutkan kurvattuani, totesin hetkittäin katselevani elokuun ensimmäisen aamun värivälähtelyjä ylitse merenlahden, joka paikoin tumman sinisenä, etelämaisena, paikoin poukamissa samoissa väreissä kuin itse taivas heijasteli alkavaa aamua.

Ja niin vierivät pyörät ja kulki kaupunkilainen Kesäläänsä kohti. Jokainen tienmutka, melkeinpä kivikin, oli tuttu, tuttuja aidat ja pihat, talot ja turut paitsi mitä tuohon oli uusi aita pykätty, tuohon ja tuohon pärekatto pistetty, tuossa vuosia venynyt kehikko vihdoin kohotettu kurkihirteen, tuossa pirtti punamullattu, tuossa tuppa valkaistu. Kaikki oli tuttua, mutta tämä on ollut erikoinen kesä, pitkästä aikaa, siitä, että kaikkialla on rakennettu, on rakennettu pientä, on rakennettu suurta. Ja kesän viikot ovat vierähtäneet, suven työntäyteiset viikot, jolloin yö on muuttunut päiväksi, joskus päivähetki on saanut korvata sydänyön. Olemme siirtyneet iloiseen elokuuhun. Kedon kukat on korjattu talven varalle, mutta puutarhojen ja pihapenkkien kukkapaljous ja värirunsaus on nyt silmäruokanamme, uutispotut, kesäkeitot, tomaatitkin — ah, jospa jo — kehomme kilvoittelun kohteena!

Ja sitten minä heräsin saunanlaupteilla suloisessa lämmössä. Armas aamu kurkisteli sisään ja joku pikkulintu visersi virttään, katkonaisesti, mutta heleästi. Olin jälleen kotona ja kaukana savuisesta, olympiakuumeen kiihdyttämästä toimitusilmapiiristä. Karistin turkkiani ja läksin, sillä "vilosovointi" karttaa kirkasta valoa.

Panu.